Jsem tragickej případ. Greenhorn, zelenáč a vandrácký nedochůdče. Jezdím dva měsíce, a sice na Nebák. Jenom na Nebák. Šerif jezdí půl roku, tak už není greenhorn, i když taky jezdí jenom na Nebák. Byl jsem šťastnej, opravdu šťastnej, ale pak si šerif začal vozit holku, a já jsem byl na druhý koleji. Řekl jsem si: kamaráde, tohle se musí změnit! A vyrazil jsem na Brdy. Chtěl jsem šerifovi ukázat, jak je pro mě Nebák malej. Já jsem o Brdech něco slyšel, ty zkazky, kdo nebyl na Brdech není tramp, a tak jsem chtěl tu trampskou maturitu složit, po dvou měsících ježdění na vandr vyrazit na Brdy není špatný.

Brdy mě dostaly. Tak hluboký lesy na Nebáku nemáme. Přečkal jsem noc v nějakém houští a ráno jsem podle turistické mapy dorazil na Stožec. Jenom mě rozladilo, že na Stožci byla cedulka s nápisem „Kuchyňka“. Ale nešť, táhnul jsem dál cestou necestou a narazil jsem na camp. Nebyl to camp vandráckej, spíš takovej turistickej, s odpadkovým košem a s ohništěm do čtverce. V tom ohništi byly vajgly, papírky od cukroví a tak. Seděl tam kluk, takovej polovandrák, a už když jsem přicházel, připadal mi schlíplej a celej nešťastnej.

„Ahoj,“ řekl jsem zkusmo, a ten kluk se na mě podíval skoro vděčně. Snaživě taky řekl: „Ahoj.“

Zdálo se, že je rád, že jsem přišel. Sednul jsem si vedle něj, namáhavě jsem voddychoval, jako bych byl po dlouhý cestě, a rovnal jsem si výstroj, aby ten turista viděl, že éru vandráckýho nedochůdčete z Nebáku mám za sebou. Hodil jsem udičku: „Ňákej problém? Že se tak tváříš.“

Všimněte si, jak jsem se choval světácky. Po noci v brdském křoví si to můžu dovolit. Ten polovandrák dlouze zavzdychal a pořád zíral do jednoho místa skrze stromy.

„Jestli máš strach, že Stožec začne soptit, tak se neboj,“ zkusil jsem ho rozveselit a zároveň předvést, že se na Brdech vyznám. U nás na Nebáku sopky máme a nebojíme se jich. Polovandrák zavrtěl hlavou a pravil: „Tomu nerozumíš. Vybral jsem si krásnou holku.“

„Cože … vybral krásnou holku?“ Tohle vypadalo zajímavě! Nenechal jsem ho mluvit a rozvíjel jsem to dál: „Tebe žere, že máš krásnou holku? Co je to za nesmysl? To já, kdybych měl krásnou holku …“ kdybych já měl krásnou holku, tak bych byl na Nebáku číslo jedna.

Polovandrák si nevšímal mého nezdvořilého vstupu a počal vyprávět svůj příběh: „Za všechno trápení si můžu sám. Ach, bože, tak strašně sám si za to můžu! Poslouchej, kamaráde, co mne potkalo, abys sis mohl vzít ponaučení neudělat stejnou volovinu jako já. Poslouchej rychle, ona se za chvíli vrátí. Byl jsem brdskej tramp jak poleno, i v učení v montérkách jsem nosil kamínek z ohniště na mým fleku. Brdy a tramping, to byl můj svět. A jednou jsem klímal v noci sám u ohně, chápeš, hvězdičky, šumění lesa, houkání sovy a noční zvuky, když jsem měl pocit, že se po špalku pode mnou sunou nějaké kořínky. Nevymejšlím si! Bylo to leknutí i zvědavost, tma byla, tak jsem kolem sebe šátral a chytil ho za ruku. Vlastně za kořínky. Chápeš, brdskou bytost. Teď už jsem chytřejší a vím, že si se mnou jen hrál a předstíral, že jsem ho za ty kořínky lapil. Byl to Pařezák."

„Vážně?" tohle jsem jen tak maně prohodil, poslouchal jsem velice soustředěně.

„Jo. Pařezák. A hned začal, že když ho pustím, tak mi daruje holku, abych nemusel sedět samotnej u ohně. Víš, kamaráde, to byl vždycky můj sen, aby z lesa přišla hezká trampka s kytarou a byla u toho ohně se mnou …"

„Co říkal ten Pařezák?" vyrazil jsem ze sebe, možná moc dychtivě. Vyčítavě se po mně podíval a mluvil dál: „Že mám na vybranou. Buď mi pošle k ohni krásku nebo trampku. Jednu nebo druhou."

„A jakou sis vybral?" zeptal jsem se a klepal se napětím. Měl jsem sakra důvod se klepat. Polovandrák ztišil hlas.

„Chtěl jsem tu brdskou bytost přechytračit. Napadlo mě: vyberu si krásku, naučím ji vandrovat, a budu mít obě!"

„To zní dobře, a dál?"

„Mazaně jsem si vybral krásku."

„Já taky.“

Polovandrák zbledl.

„Co to povídáš?“

„Já jsem si taky vybral tu krásnou,“ řekl jsem pyšně, „taky mi po zadku lezly kořínky, taky jsem dostal na vybranou a taky jsem si vybral krásnou holku, aby mi šerif na Nebáku záviděl, co jsem si přivez z brdskejch lesů.“

Polovandrák na mě zasyčel:

„Tak jsi stejnej idiot jako já!“

Z lesa vyšla krásná holka a mířila rovnou k nám. Polovandrák vedle mne seschl jako švestka, ale já na tu neuvěřitelně krásnou holku bezostyšně zíral plnejma vočima. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl, leda snad na videu, ale aby se to takhle živě vlnilo … představa, že takovou holku budu mít taky, mě dočista vzala. Krásná holka mě sjela pohledem, jako „co je to tady za odpad“, a s rukama v bok (nádhera, nádhera, okamžitě jsem se zamiloval) uhodila na mého společníka: „Tak co je? Chtěla jsem na koupaliště!“

Polovandrák se z velikosti suché švestky seschl na hrozinku.

„Ještě chvilku si posedíme v lese, pusinko … moc, moc, moc, prosím …“

Krásná holka si nádhernýma dlouhýma prstama hrábla do nádherných dlouhých vlasů a

obdařila nás tak studeným a tupým pohledem, až mě zamrazilo. Jako kluk jsem se jednou podíval do očí ropuše a řekl bych, že ropuší pohled byl srdečnější. I když nejsem bystrej, pochopil jsem Pařezákovu lest. Vyber si, trampe - krásku nebo trampku! Pro Pařezákovu srandu jsme nalítli na špek. Polovandrák mi sténal do ucha: „Kvůli ní jsem přestal jezdit na vandry! Kvůli ní mě opustili kamarádi! Kvůli ní musím dřít na střechách, aby měla prachy na parádu! Já jsem pokrývač, kamaráde. Kdyby aspoň nebyla tak strašně hloupá. Měl jsem si raději hodit mašli…“

Vyskočil jsem a popadl bágl.

„Kam letíš?“

„Zdrhám z Brd. Uteču rychleji, než za mnou moje kráska přijde.“

„Neutečeš! Nedá se jí utéct!“

„Musím to zkusit!“

Naposled jsme se na sebe podívali, dva spiklenci, dva bojovníci proti vlastní chamtivosti. Stiskli jsme si ruce se zalomenými palci, jak se sluší. Pařezákův dáreček se vlnil u čtvercového ohniště a škaredil se na nás. Hodil jsem bágl na záda a rázoval jsem na vlak, ve spěchu, se strachem v patách, srdce, dech a nohy na super výkon.

Když jsem se ocitl na nádraží, myslel jsem, že brdské dobrodružství mám za sebou. Že se mi to všechno jen zdálo, že to byl úlet z nevyspání nebo přeludy ze samoty. Spokojeně jsem se složil na lavičku vedle nějakých děcek a těšil se na Nebák, jak si pokecám se šerifem, koupím si v hospodě kofolu a zaplavu si v rybníku. A pak jsem ji uviděl! Šla nástupištěm, nádherná, krásná, barvotisková, prostovlasá, ještě lepší než ta polovandrákova, šla přímo ke mně a dívala se na mne upřeně, pohledem zmije spolčené s leklou rybou.

Tohle Pařezákovi nedaruju. Uteču! Popadl jsem bágl a hnal se přes koleje k jakémukoli vlaku, který by zrovna odjížděl. Bohužel – já jsem kluk z Nebáku, kde máme jednu kolej a nejsem zvyklej na železniční provoz. Tak jsem v tom rozčilení a randálu přehlíd, že se blíží motorák. A bylo to. Ani jsem si nemusel házet mašli. Zůstal jsem na Brdech navěky.

Jak jsem říkal, jsem tragickej případ. Ale už nejsem greenhorn, zelenáč a vandrácký nedochůdče. Naopak, brdský bytosti mě uznávaj a mají mě rádi. Lesy znám dokonale, skoro jako pardi ze Zlatýho dna, kam si občas zaběhnu na potlach. S Pařezákem jsme velký kámoši a nekonečně spolu bloumáme, zdravíme se s jeleny a děláme si legraci z vandráků. Třeba – když se některej holedbá, že je na Stožci, tak mu tam dáme cedulku „Kuchyňka“.

Jak mě Pařezák naučil, pro pobavení vychytávám osamělé vandráky a dávám jim vybrat. Krásku nebo trampku? To byste nevěřili – vždycky si vyberou tu první, tak jim k ohni posílám, po čem jejich srdce touží. Jen mě mrzelo, že trampka zůstávala pořád na ocet. Přitom je moc hezká, hodná a chytrá! Kdybyste jen viděli, jak je roztomilá, když ošetřuje veveřákům namožený pacičky … tak jsem si ji nechal pro sebe.